

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8313/2024
25.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужила малолетне АА из ..., чији је законски заступник ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Радојичић, адвокат из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Иван Златић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Никола Бојовић, адвокат из ..., ради изрицања мера заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 500/23 од 11.01.2024. године, у седници одржаној 25.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 500/23 од 11.01.2024. године у ставу другом изреке и предмет **ВРАЋА** том суду, на поновно одлучивање о жалбама парничних странака.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П2 803/23 од 20.10.2023. године одбијен је тужбени захтев тужила малолетне АА и ББ (погрешно написано ББ1), обе из ..., којим су тражиле да се у односу на тужену ВВ из ... изрекну мере забране приближавања тужилама на удаљености мањој од 50 метара и забрана приближавања тужилама на удаљености мањој од 200 метара око места становања тужила у ..., на адреси улица ... број .. (став први изреке). Одбијен је тужбени захтев тужила којим су тражиле да се у односу на тужену изрекне мера забране даљег узнемиравања тужила лично или преко средстава комуникације (став други изреке). Обавезане су тужиле да туженој солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 442.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате (став трећи изреке).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 500/23 од 11.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужила и пресуда Основног суда у Крагујевцу П2 803/23 од 20.10.2023. године у ставу првом изреке потврђена (став први изреке). Преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П2 803/23 од 20.10.2023. године у ставу другом и трећем изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужила па је према туженој изречена мера забране даљег узнемиравања тужила лично или преко

средстава комуникације, у трајању од шест месеци од дана доношења одлуке и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и због битних повреда одредаба Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23), па је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља малолетна АА је ћерка сада покојног ГГ, који је живео у ванбрачној заједници са тужиљом ББ, која је мајка малолетне АА. Тужена ВВ је рођена сестра покојног ГГ који је преминуо 2021. године. Након смрти ГГ парничне странке су своје имовинске односе покушале да уреде споразумом о међусобном регулисању права и обавеза између законских наследника, као лица са имовинским и правним интересом закљученог 19.12.2021. године. У члану 4. закљученог споразума је прецизирано да малолетној АА из ... као првом законском наследнику припада 1/2 кп бр. .. уписане у листу непокретности .. КО ..., као и 1/2 објеката саграђених на тој парцели, с тим да јој припада 1/1 кућа која се налази на кп бр. .. КО ..., са десне стране гледано од улице и од улаза у ту парцелу, а по том споразуму у истом члану је утврђено да ВВ из ..., као другом законском наследнику припада 1/2 кп бр. .. уписане у листу непокретности .. КО ..., као и 1/2 објеката саграђених на тој парцели, с тим што јој припада 1/1 породичне куће која се налази на кп бр. .. КО ..., која се налази са леве стране гледано од улице и од улаза у ту парцелу. Према даљим наводима првостепеног суда по истом споразуму је предвиђено да ће покретне ствари које се налазе у домаћинству ГГ у кућама у ... остати у сувласништву и користиће се за потребе домаћинства у ..., покојних ГГ, као и оба наследника и лица са правним интересом.

Првостепени суд је оценом саслушаних странака и сведока утврдио да тужена тужиљама није упућивала било какве озбиљне претње по живот и тело, нити увреде које би се могле квалификовати као акт насиља у породици. У конкретном случају првостепени суд је утврдио да између странака постоје нерешени имовински односи и да се у вези са нерешеним имовинским односима води парнични поступак, с тим да у конкретном случају, све и да је постојала породична свађа, не постоји ни један акт који је предузела тужена, а који би се правно могао квалификовати као акт насиља у породици. Првостепени суд није поверовао тужиљи да јој се тужена обратила речима „нећу ништа да ти дам, к... ћеш да видиш новац“. Првостепени суд налази да је породична свађа настала око поделе новца, а не као насиље у породици у смислу члана 197. Породичног закона.

Насупрот утврђењима првостепеног суда, другостепени суд је у седници већа преиначио првостепену пресуду у ставу другом и трећем изреке, тако што је усвојио тужбени захтев тужиља па према туженој изрекао меру забране даљег узнемиравања тужиља лично или преко средстава комуникације и одредио трајање мере заштите од

насиља у породици на рок од 6 месеци. Према становишту другостепеног суда неприхватљив је закључак првостепеног суда да не постоје услови за изрицање мера заштите од насиља у породици сходно члану 198. Породичног закона, јер нису испуњени услови за примену одредбе члана 197. Породичног закона. Стога је Апелациони суд уз примену овлашћења из члана 394. став 4. првостепену пресуду у ставу другом изреке преиначио кроз усвајање тужбеног захтева тужиља, јер је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио одредбе члана 197. и 198. Породичног закона.

Врховни суд сматра да је другостепени суд другачије оценио исказе сведока и странака у односу на првостепени суд и утврдио другачије чињенично стање, а то није могао да учини без заказивања расправе пред другостепеним судом.

Одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да другостепени суд одлучује о жалби по правилу без расправе.

Према члану 394. истог Закона, другостепени суд ће пресудом преиначити првостепену пресуду, ако је на основу расправе утврдио другачије чињенично стање него што је у првостепеној пресуди, ако је првостепени суд погрешно оценио исправе или посредно изведене доказе, а одлука првостепеног суда је заснована искључиво на тим доказима, ако је првостепени суд из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је заснована пресуда, ако сматра да је чињенично стање првостепене пресуде исправно утврђено, али да је првостепени суд погрешно применио материјално право.

Из наведене законске одредбе произлази да другостепени суд није у могућности да у седници већа другачије цени доказе изведене пред првостепеним судом ради преиначења првостепене пресуде. Ако не прихвата оцену доказа првостепеног суда и сматра да због тога чињенично стање погрешно или непотпуно утврђено, другостепени суд је дужан да сам на одржаној расправи, поново изведе доказе. У конкретном случају побијана пресуда другостепеног суда донета је у седници већа, тако што је другостепени суд другачије оценио изведене доказе и сматрајући да је тужена извршила акт насиља у породици. Основано се у ревизији указује да је на тај начин другостепени суд учинио битну повреду поступка. Првостепени суд је чињенично стање утврдио на основу непосредно изведених доказа сматрајући да тужиља није доказала да је тужена учинила акт насиља у породици и није поверовао исказу тужиле ББ и сведока ДД да јој се тужена обраћала псовкама и увредљивим речима, а прихватио је исказ тужене и сведока ЋЋ. Првостепени суд је оценио све изведене доказе. Другостепени суд је у седници већа другачијом оценом исказа странака и сведока о догађају од 12.07.2022. године утврдио да су се у радњама тужене стекли акти насиља у породици из члана 197. став 1. Породичног закона, али не утврђује садржину аката тужене које квалификује као акт насиља у породици. Другостепени суд ту ситуацију назива конфликтом, али не утврђује радње актера. У сваком случају другачију оцену изведених доказа може да изведе тек након одржане расправе пред другостепеним већем.

У поновном поступку другостепени суд ће поступити по примедбама из овог решења, заказати расправу, поново извести доказе из првостепеног поступка како би имао могућност да те доказе евентуално другачије оцени, утврди чињенично стање и правилно примени материјално право, па донесе нову и закониту одлуку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци решења, применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**